

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter I

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. I. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873932160/facsimile.pdf> (tilgået 01. december 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

INLEDNING

I.

»Ich gab ihn sich selber, er erkannte den eigenen inneren Reichtum« — med disse Ord har Steffens, »den nye Ansgarius«, som Oehlenschläger spøgende kalder ham, træffende karakteriseret sit Forhold til det store digteriske Gennembrud i den berømmelige Sommer 1802. Nye og underfulde Lærdomme bragte han, men han var først og fremmest Befrieren fra det overleverede og vedtægtsmæssige. For hans stærke Tale faldt »Overtroen paa det Nyttige« hos den unge Poet af Rahbeks og Prams Skole. Han gav ham Mod til at stole paa sin Genius, til at være sig selv. »Guldhornene« er skabt i et genialt Nu af en Mester, der pludselig efter forlegen og famlende Usikkerhed føler sig sin Kunst mægtig. En skønnere og højtidsfuldere Indledning til et Lands litterære Guldalder kan næppe tænkes.

Søger vi før »Guldhornene« det Selv, hvis Lænker brast i den sejsten Timer lange Samtale mellem Naturfilosoffen og Digteren, saa møder vi dets Spor, hver Gang Oehlenschläger paa sin Digterbane nærmer sig Nordens Oldtid. Den, der i Beundring har bøjet sig for »vore Forfædres brændende Phantasie og Størhedsaand«, »den simple, ædle Naturs funklende Lue« i Modsætning til Samtidens »Høkerand og saa

I